

Liv og død

EN OMDIKTNING AV
DEN KLASSISKE ROMANEN

STEPHENIE MEYER

OVERSATT AV
HEIDI SÆVAREID
OG
GRY BRENNÅ

ASCHEHOUG

Forord

Hei, kjære leser!

Igjen, gratulerer med jubileet, og velkommen til det nye tiårs-jubileumsbonusmaterialet!

Først:

BEKLAGER

Jeg vet at det kommer til å bli mye gråt og tenners gnissel over at det nye bonusmaterialet ikke er (A) helt nytt, men mest fordi (B) det ikke er *Midnattssol*. (Hvis du er redd jeg ikke har stor nok forståelse for din smerte, la meg forsikre deg om at moren min har gjort det klinkende klart.) Jeg skal forklare hvordan dette kom til, og forhåpentlig blir det hele – om ikke bedre – så i det minste mer forståelig.

For veldig kort tid siden henvendte agenten min seg til meg og spurte om det var noe jeg kunne gjøre for jubileumsutgivelsen av

Twilight. Forlaget ønsket seg et forord av et eller annet slag – en «gratulerer med dagen»-aktig brevgreie. Det virket ... vel, oppriktig talt virket det ordentlig kjedelig. Hva kunne jeg si som ville være morsomt og spennende? Ingenting – så jeg tenkte på andre ting jeg kunne gjøre, og om det hjelper, så var *Midnattssol* oppe til vurdering. Problemet var tid – det vil si, at jeg ikke hadde tid. I hvert fall ikke nok tid til å skrive en roman, eller engang en halv en.

Mens jeg grublet over *Twilight* etter å ha vært borte fra boken så lenge, og diskuterte jubileumsproblemet med venner, begynte jeg å tenke på noe jeg hadde sagt før, under signeringer og i intervjuer. Bella har jo ofte fått mye kritikk for å ved flere anledninger bli reddet, og folk har klaget over at hun er en typisk *jomfru i nød*. Mitt svar har alltid vært at Bella er et *menneske i nød*, et menneske som er omgitt av folk som i bunn og grunn er superhelter og superskurker. Hun har også fått kritikk for å være altfor oppslukt av forelskelsen, som om det bare skulle være en jenteting. Men jeg har alltid fastholdt at det ikke ville hatt noe å si om mennesket var mannlig og vampyren kvinnelig – det er fremdeles samme historie. Uavhengig av kjønn og art, så har *Twilight* alltid vært en historie om magi og besettelse og den første kjærlighetens galskap.

Så jeg tenkte: *Vel, hva om jeg tester den teorien?* Det kunne vært morsomt. Og typisk nok for meg, så satte jeg i gang i den tro at jeg skulle skrive ett eller to kapitler. (Det er morsomt/tragisk å se hvor dårlig jeg fortsatt later til å kjenne meg selv.) Husker dere det jeg sa om at jeg ikke hadde tid? Heldigvis var ikke dette prosjektet bare morsomt, det gikk også fort og fløt lett. Det viser seg at det ikke er store forskjellen mellom en jente som er forelsket i en mannlig vampyr og en gutt som er forelsket i en kvinnelig vampyr. Og det var slik Beau og Edythe ble født.

Et par bemerkninger om omskrivningen:

1. Jeg har gjort et ganske enkelt kjønnsbytte med alle *Twilight*-karakterene, men det finnes to unntak.
 - Det største unntaket er Charlie og Renée, som fortsatt heter Charlie og Renée. Her er grunnen: Beau ble født i 1987. Det var ganske sjeldent at en far hadde hovedomsorg for et barn på

den tiden – og i hvert fall ikke når barnet bare var en baby. Da måtte moren gjerne ha blitt påvist uskikket på en eller annen måte. Jeg har veldig vanskelig for å tro at dommere på den tiden (eller nå) ville gitt et barn til en omskiftelig, arbeidsløs far i stedet for en mor med fast jobb og sterke bånd til bostedet sitt. Selvsagt – hvis Charlie hadde kjempet for Bella i våre dager, så kunne han antagelig ha tatt henne fra Renée. Derfor spiller det mer usannsynlige scenariet seg ut i *Twilight*. Bare det faktum at en mors rettigheter ble sett på som viktigere enn en fars rettigheter for et par tiår siden, samt det faktum at Charlie ikke er den hevnjerrige typen, gjorde det mulig for Renée å oppdra Bella – og i dette tilfellet, Beau.

- Det andre unntaket er veldig lite – det gjelder bare et par bakgrunns karakterer som kun blir nevnt to ganger. Årsaken til dette unntaket er at jeg har en rar rettferdighetssans på vegne av oppdiktete folk. Det fantes to karakterer i det mer utstrakte *Twilight*-universet som virkelig fikk gjennomgå. Så i stedet for å bytte om på disse karakterene, ga jeg dem en *snert*. Det tilfører ikke noe nytt til historien. Det var bare meg som var rar og ga meg hen til nevrosene.

2. Det er mange flere endringer i teksten enn de som var nødvendige fordi Beau var av hankjønn, så jeg tenkte jeg skulle gå igjennom dem for dere. Dette er selvsagt grove anslag. Jeg telte ikke alle ordene jeg endret, og gjorde ingen hoderegning.

- 5 % av endringene gjorde jeg fordi Beau er en gutt.
- 5 % av endringene skyldtes at Beaus personlighet utviklet seg litt annerledes enn Bellas. De største ulikhetene er at han har flere tvangstanker, ikke er på langt nær så blomstrende i uttrykksmåten, og han er ikke like sint – han går ikke rundt med det raseriet som Bella bærer på hele tiden.
- 70 % av endringene ble gjort fordi jeg jo nå fikk muligheten til å ta en ny redigeringsrunde ti år senere. Jeg fikk sjansen til å fikse omtrent hvert ord som har plaget meg siden boken gikk i trykken, og *det var fantastisk*.
- 10 % var ting jeg skulle ønske at jeg hadde gjort i første runde,

men som ikke slo meg den gangen. Det høres kanskje ut som det samme som i forrige kategori, men det er litt annerledes. Dette gjelder ikke ord som høres klønete eller keitete ut. Dette gjelder ideer som jeg skulle ønske jeg hadde utforsket tidligere, eller samtaler som *skulle* ha blitt tatt, men aldri ble det.

- 5 % gjaldt mytologi – faktiske feil – for det meste knyttet til syner. Etter hvert som jeg fortsatte med oppfølgerne til *Twilight* – og til og med *Midnattssol*, hvor jeg fikk se inn i hodet til Alice sammen med Edward – så fikk jeg raffinert måten synene til Alice fungerte på. De er mer mystiske i *Twilight*, og når jeg ser på det nå, er det måter hun burde vært involvert på, men ikke var det. Oops!
- Og da gjenstår 5 % – der havner diverse endringer som jeg gjorde for sin egen ulike – og utvilsomt egoistiske – grunn.

Jeg håper dere vil synes det er gøy å lese historien til Beau og Edythe, selv om dere ikke akkurat ventet på den. Jeg hadde det virkelig *utrolig gøy* med å skape denne nye versjonen. Jeg elsker Beau og Edythe med en lidenskap jeg ikke så for meg at jeg ville føle, og historien deres har gitt nytt og friskt liv til den oppdiktede Forks-verdenen igjen. Jeg håper dere vil føle det samme. Hvis dere bare får oppleve en tidel av gleden det ga meg å gjøre dette, så vil det være verdt det.

Takk for at dere leste. Takk for at dere har tatt del i denne verdenen, og takk for at dere har vært slik en fantastisk og uventet kilde til glede i livet mitt de siste ti årene.

Kjærlig hilsen Stephenie

*Selv om livet hans er fremmed og underlig,
så er det også storslagent og skjønt.*
Jules Verne, *En verdensomseiling under havet*

FORORD

JEG HADDE ALDRI TENKT NOE SÆRLIG over hvordan jeg kom til å dø, enda jeg har hatt god grunn til det de siste par månedene. Uansett ville jeg aldri ha forestilt meg at det ville bli som dette.

Uten å puste stirret jeg inn i de mørke øynene til jegeren. Fornøyd møtte hun blikket mitt.

Dette var da en god måte å dø på, i en annens sted, en jeg var glad i. Edelt til og med. Det burde vel telle.

Jeg visste at hvis jeg ikke hadde dratt til Forks, ville jeg ikke ha stått ansikt til ansikt med døden nå. Men uansett hvor redd jeg var, kunne jeg ikke få meg til å angre. Når livet tilbyr deg en drøm så langt bortenfor alt du kunne ha forestilt deg, kan du egentlig ikke sørge når det hele er over.

Jegeren smilte vennlig idet hun kom slentrende for å drepe meg.

1. Første møte

MOREN MIN KJORTE MEG TIL FLYPLASSEN med vinduene åpne. Det var vinter alle andre steder, men det var tjuefire varmegrader i Phoenix, og himmelen var skyfri. Jeg hadde på meg yndlingstrøyen min – Monty Python-trøyen med svalene og kokosnøtten som jeg fikk i julegave av mamma for to år siden. Den passet ikke helt lenger, men det spilte ingen rolle. Jeg ville ikke trenge T-skjorter med det første.

På Olympic Peninsula nordvest i delstaten Washington, under et nesten konstant skydekke, ligger det en liten by som heter Forks. På dette vesle stedet regner det mer enn noe annet sted i USA. Det var fra denne dystre, disige byen at moren min rømte med meg da jeg bare var et par måneder gammel. Det var i denne byen jeg hadde blitt tvunget til å tilbringe en måned hver sommer til jeg var fjorten år. Da hadde jeg til slutt satt ned foten, og de siste tre somrene hadde faren min, Charlie, feriert sammen med meg i California i to uker i stedet.

Men nå hadde jeg altså forvist meg selv til Forks, og der skulle

jeg være resten av high school. Halvannet år. Atten måneder. Det kjentes som en fengselsdom. Atten måneder – dødslenge. Da jeg slengte bildøren igjen bak meg, hørtes det ut som om en metallport i et fengsel gikk i lås.

OK, så var jeg kanskje litt melodramatisk der. Jeg har en overivrig fantasi, noe mamma titt og ofte påpekte. Og dessuten gjorde jeg jo dette frivillig. Selvpåført eksil.

Men det ble ikke noe enklere av den grunn.

Jeg elsket Phoenix. Jeg likte solen og den brennende heten. Jeg elsket den pulserende, vidstrakte byen. Og jeg likte å bo der med mamma, som trengte meg.

«Du trenger ikke gjøre dette», sa moren min til meg – for tusende gang – før jeg gikk på flyet.

Mamma sier at vi er så like at jeg kunne brukt henne som barber-speil. Det stemmer ikke helt, skjønt faren min ligner jeg overhodet ikke på. Mamma har spiss hake og fyldige lepper – det har ikke jeg – men vi har akkurat samme øyne. På henne ser de barnlige ut – de er store og lyseblå og får henne til å se mer ut som søsteren min enn moren min. Folk misforstår stadig vekk, og selv om hun later som ingenting, elsker hun det. På meg gir ikke lyseblå øyne et barnlig preg, det er snarere noe ... uavklart over dem.

De store, bekymrede øynene hennes, som lignet sånn på mine egne, fylte meg med panikk. Jeg hadde tatt vare på moren min hele livet. Jeg mener, det fantes vel en tid da jeg ikke hadde ansvaret for regninger og papirarbeid og matlaging og generell fornuft – antagelig da jeg var bleiebarn. Men jeg kunne ikke huske det.

Var det virkelig riktig å overlate mamma til seg selv? Det hadde virket sånn i de månedene hvor jeg kjempet meg frem til denne avgjørelsen. Men nå kjentes det bare galt.

Hun hadde jo selvsagt Phil nå, så regningene kom sikkert til å bli betalt i tide, og hun kom til å ha mat i kjøleskapet, bensin på tanken og noen å ringe når hun kjørte seg vill ... Hun hadde ikke lenger like stort behov for meg.

«Jeg har *lyst til* å dra», løy jeg. Jeg hadde alltid vært en elendig løgner, men denne løgnen hadde jeg sagt så ofte i det siste at jeg hørtes nesten overbevisende ut.

«Hils Charlie fra meg», sa hun og sukket.

«Det skal jeg.»

«Vi sees snart igjen», insisterte hun. «Du kan komme hjem når du vil – jeg kommer tilbake med det samme du trenger meg.»

Men i øynene hennes så jeg hva det ville koste henne å gjøre det.

«Ikke vær bekymret for meg», sa jeg innstendig. «Det kommer til å gå fint. Jeg er så glad i deg, mamma.»

Hun trykket meg hardt inntil seg et øyeblikk, så gikk jeg gjennom sikkerhetskontrollen, og hun var borte.

Det er fire timers flytur fra Phoenix til Seattle, enda en time i småfly til Port Angeles, og så en times kjøretur tilbake til Forks. Jeg er ikke redd for å fly, men den timen jeg skulle tilbringe i bilen sammen med Charlie, gruet jeg meg litt til.

Charlie hadde egentlig tatt det hele ganske pent. Han virket oppriktig glad for at jeg for første gang kom for å bo sammen med ham mer permanent. Han hadde allerede skrevet meg inn som elev på skolen i Forks, og sagt at han ville hjelpe meg med å skaffe en bil.

Men det kom nok til å bli rar stemning. Ingen av oss var det som kunne kalles utadvendte – antagelig en naturlig følge av livet med mamma. Men bortsett fra det – hva var det å snakke om? Jeg hadde ikke akkurat lagt skjul på hvor dårlig jeg likte Forks.

Da jeg landet i Port Angeles, regnet det. Det kjentes ikke akkurat som et dårlig varsel – mer som noe uunngåelig. Jeg hadde allerede tatt avskjed med solen.

Charlie ventet på meg med politibilen sin. Det var også som ventet. For innbyggerne i Forks var Charlie nemlig politimester Swan. Så den viktigste grunnen til at jeg ville kjøpe bil til tross for min knappe økonomi, var at jeg nektet å bli kjørt rundt i byen i en bil med blålys på taket. Det er ingenting som sinker trafikken mer enn en politibil.

Charlie ga meg en sjenert énarmsklem da jeg kom vaklende ut av flyet.

«Godt å se deg, Beau», smilte han, og støttet meg automatisk så jeg ikke skulle falle. Vi klappet hverandre forlegent på skuldrene, så tok vi begge et skritt bakover. «Du har ikke forandret deg stort. Hvordan har Renée det?»

«Mamma har det fint. Godt å se deg også, pappa.» Jeg fikk ikke lov til å kalle ham for Charlie.

«Føler du at det gikk greit å reise fra henne?»

Vi forsto begge at dette spørsmålet ikke handlet om meg. Det handlet om hvorvidt jeg sluntret unna ansvaret for å ta vare på henne. Det var derfor Charlie aldri prøvde å få foreldre retten – han visste at hun trengte meg.

«Jada. Jeg ville ikke vært her om jeg ikke var sikker.»

«OK.»

Jeg hadde bare med meg to store bager. De færreste av Arizona-klærne mine var vanntette nok for Washington. Mamma og jeg hadde skranglet sammen sparepengene våre for å supplere vintergarderoben min, men den var fortsatt knapp. Jeg klarte fint å bære begge bagene, men Charlie insisterte på å ta den ene.

Jeg kom litt ut av balanse – ikke at jeg hadde særlig mye til balanse fra før av, og i hvert fall ikke siden den voldsomme vokseperioden. Jeg heftet fast foten i utgangsdøren, og bagen svingte utover og traff fyren som var i ferd med å gå inn.

«Åh, beklager.»

Fyren var ikke mye eldre enn meg, og mye lavere, men han stilte seg tett opptil meg og skjøt haken frem. Han hadde tatoveringer på begge sider av halsen. En spinkel kvinne med kullsvart, farget hår stirret truende på meg like bak ham.

«Beklager?» gjentok hun, som om jeg skulle ha sagt noe støtende.

«Eh – ja?»

Og så la kvinnen merke til Charlie, som var i uniform. Charlie trengte ikke å si noe engang, han bare så på fyren, som rygget et halvt skritt tilbake og plutselig virket mye yngre. Jenta gikk også bakover, med et surt drag over den knallrøde leppestiftmunnen. Uten å si noe mer gikk de rundt meg og inn i det lille terminalbygget.

Charlie og jeg trakk på skuldrene på likt. Det var rart hvordan vi hadde de samme faktene, enda vi ikke hadde tilbrakt særlig med tid sammen. Kanskje det var genetisk.

«Jeg har funnet en bra bil til deg, en billig en», erklærte han da vi hadde tatt på oss bilbeltene.

«Hva slags bil?» Jeg ble mistenksom da han sa 'bra bil til *deg*' i stedet for bare 'bra bil'.

«Egentlig er det en pickup, en Chevrolet.»

«Hvor fant du den?»

«Husker du Bonnie Black borte i La Push?» La Push er det lille indianerreservatet ved kysten.

«Nei.»

«Hun og mannen pleide å fiske sammen med oss om sommeren.»

Det forklarte hvorfor jeg ikke husket henne. Jeg er flink til å sperre ute minner som er vonde og unødvendige.

«Hun sitter i rullestol nå», fortsatte Charlie da jeg ikke svarte. «Så hun kan ikke kjøre bil lenger, og hun tilbød meg å kjøpe pick-upen hennes billig.»

«Hvilken modell er det?» Jeg så på ham at dette var spørsmålet han hadde håpet å unngå.

«Altså, Bonnie har gjort en grundig jobb med motoren – den er egentlig bare et par år gammel.»

Trodde han at jeg kom til å gi opp så fort?

«Når kjøpte hun den?»

«I 1984, tror jeg.»

«Kjøpte hun den ny?»

«Neei. Jeg tror den var ny på begynnelsen av sekstitallet – eller tidligst på slutten av femtitallet», innrømmet han fåret.

«Uff – pappa, jeg vet virkelig ingenting om biler. Jeg kommer ikke til å klare å fikse den hvis noe går i stykker, og jeg har ikke råd til å sende den på verksted ...»

«Ærlig talt, Beau, kjerra går som et skudd. Sånne biler blir ikke laget lenger.»

Kjerra, tenkte jeg for meg selv ... jeg kunne i det minste bruke det som klengenavn.

«Hvor billig er billig?» Når det kom til stykket, var det på det punktet jeg ikke var åpen for forhandlinger.

«Altså, jeg har liksom allerede kjøpt den til deg. Som en velkomstgave.» Charlie så håpefullt på meg.

Jøss. Gratis.

«Du hadde ikke trengt å gjøre det, pappa. Jeg hadde tenkt å kjøpe bil selv.»

«Bare hyggelig. Jeg vil at du skal trives her.» Han stirret rett frem på veien. Charlie likte ikke å gi åpent uttrykk for følelsene sine. Det hadde jeg arvet fra ham. Så jeg stirret rett frem, jeg også, da jeg svarte:

«Det er supert, pappa. Takk. Jeg setter virkelig pris på det.» Det var ingen vits i å tilføye at det ville bli umulig for meg å trives i Forks. Ingen grunn til at han skulle lide sammen med meg. Og når det var snakk om en gratis bil, var jeg ikke den som spyttet i glasset – eller i motoren, da.

«Hm, ingen årsak», mumlet han brydd.

Vi utvekslet noen ord til om været, som var fuktig, og det var i grunnen hele samtalen. Etterpå stirret vi ut av vinduet i taushet.

Det var sikkert pent og sånn. Alt var grønt: trærne, de mosevokste stammene, greinene som hang fulle av mose og lav, og bakken dekket av bregner. Selv luften strømmet grønn ned mellom bladene.

Det var altfor grønt – som en fremmed planet.

Til slutt stanset vi utenfor hos Charlie. Han bodde fortsatt i det lille huset med to soverom som han hadde kjøpt sammen med mamma i de første dagene av ekteskapet – som også var de eneste dagene, for etterpå tok det slutt.

Der, på gaten foran huset som ikke hadde forandret seg, sto den nye pickuperen – ny for meg, i hvert fall. Den hadde en falmet rødfarge, store, runde skjermer og et klumpete førerhus.

Og jeg falt helt for den. Jeg var jo ikke akkurat noen bilelsker, så det overrasket meg, og jeg visste ikke engang om den fungerte, men jeg kunne se meg selv sitte i den. Dessuten var det en av disse solide jerngreiene som aldri ble skadet – den typen man ser på et ulykkessted uten en ripe i lakken omgitt av vrakdelar fra den bilen den har krasjet med.

«Åå, pappa, den er jo super! Takk!» Denne gangen var jeg entusiastisk på ordentlig. Ikke bare var det noe kult ved pickuperen, men nå slapp jeg også å velge mellom å gå tre kilometer til skolen i regnvær eller takke ja til en tur i politimesterens bil. Det siste var selvsagt det verst tenkelige scenariet.

«Glad du liker den», sa Charlie kort, brydd igjen.

Det var nok med én tur for å bære alle sakene mine opp i andre etasje. Jeg fikk det vestvendte soverommet med utsikt til hagen på forsiden. Det samme gamle rommet. Det hadde tilhørt meg siden jeg ble født. Tregulvet, de lyseblå veggene, den åpne himlingen, de blå-og-hvitrutete gardinene – alt sammen var en del av barndommen min. Den eneste forandringen Charlie noen gang hadde gjort, var å bytte ut barnesengen med en stor seng da jeg ble for stor for den, og sette inn et skrivebord. Oppå skrivebordet sto det nå en datamaskin som var kjøpt brukt. Telefonledningen var stiftet fast til gulvet fra modemmet til nærmeste uttak. Datamaskinen var noe mamma hadde insistert på, så vi kunne holde kontakten. Gyngestolen fra da jeg var liten sto fortsatt i hjørnet.

Det var bare ett lite bad borte ved trappen, som jeg måtte dele med Charlie, men jeg hadde delt bad med mamma før, og det var definitivt verre. Hun hadde mange flere saker og ting, og motsatte seg kategorisk alle mine forsøk på å organisere det.

Noe av det beste med Charlie er at han ikke henger rundt meg hele tiden. Han lot meg være alene mens jeg pakket ut, og det var et kunststykke som moren min aldri ville ha klart. Men det var fint å kunne være alene, slippe å smile og se fornøyd ut, og en lettelse å stirre motløs ut av vinduet på det øsende regnværet og la tankene mørkne.

På Forks High School gikk det bare tre hundre og femtisju – nå femtiåtte – elever. Et skremmende lavt antall. Der jeg kom fra, var det sju hundre bare på det første trinnet. Alle ungdommene her hadde vokst opp sammen – besteforeldrene deres hadde kjent hverandre siden de var små. Jeg ville bli den nye gutten fra storbyen, en folk kunne stirre på og hviske og tiske om.

Jeg kunne kanskje ha snudd dette til min fordel hvis jeg hadde vært en av de kule, og seilt inn på scenen som ballets konge. Men det gikk ikke an å legge skjul på at jeg ikke var en *sånn type* – jeg var verken idrettshelt, klassepresident eller *bad boy* på motorsykkel. Jeg var en fyr som så ut som om han kunne tenkes å være god i basketball – helt til noen så meg bevege meg. En fyr som pleide å bli stengt inne i skap, inntil jeg plutselig skjøt tjue centimeter i været

i fjor. En fyr som var altfor stille og blek, som verken visste noe om dataspill eller biler eller baseball eller noe annet som det liksom var forventet at jeg skulle interessere meg for.

I motsetning til andre gutter, hadde jeg ikke en masse fritid å bruke på hobbyer. Jeg hadde regninger å holde oversikt over, et tett sluk å stake opp, og en ukes matvarer å handle inn.

Sånn pleide det i hvert fall å være.

Så jeg hadde ikke så mye til felles med folk på min egen alder. Kanskje sannheten var den at jeg rett og slett ikke hadde stort til felles med *noen*. Selv ikke mamma, som jeg sto nærmere enn noen andre på kloden, forsto meg helt. Noen ganger lurte jeg på om øynene mine så det samme som resten av verden. Kanskje det alle andre så som grønt, var rødt for meg, – for eksempel. Kanskje jeg luktet eddik mens de luktet kokosnøtt. Kanskje det fantes en teknisk feil i hjernen min.

Men årsaken spilte ingen rolle. Det som telte var virkningen. Og morgendagen var bare begynnelsen.

Jeg sov dårlig den natten, selv etter at jeg hadde fått hjernen til å holde kjeft. Den konstante *hvislingen* av regnet og vinden på taket ble aldri borte. Jeg dro det falmete, gamle vatteppet over hodet, og etter en stund la jeg puten der også. Men jeg fikk ikke sove før regnet etter midnatt gikk over i et mer rolig duskregn.

Tykk tåke var alt jeg kunne se ut av vinduet neste morgen, og jeg kjente klaustrofobien komme krypende. Man kunne aldri se himmelen her. Det var som jeg hadde trodd – akkurat som å sitte i bur.

Frokost med Charlie var en taus foreteelse. Han ønsket meg lykke til på skolen. Jeg takket ham, men visste at det ikke var noen vits i å håpe på at det ville gå bra. Hell og lykke fant meg sjelden. Charlie var den første som gikk, han dro til politistasjonen, som både var kona og familien hans. Etter at han hadde gått, ble jeg sittende ved det gamle, firkantete eikebordet på en av de tre stolene som alle var forskjellige. Jeg tok et overblikk over det lille kjøkkenet med det mørke veggpanelet, de knallgule skapdørene og det hvite linoleumsgulvet. Ingenting var forandret. Moren min hadde malt skapene for omtrent atten år siden, i et forsøk på å bringe litt sol-

skinn inn i huset. Over den lille peisen i det tilstøtende frimerket av en stue hang det en rad med bilder. Først et bryllupsbilde av Charlie og moren min i Las Vegas, så ett av oss alle tre på sykehuset etter at jeg ble født, tatt av en behjelpelig sykepleier, og til slutt hele raden av skolebildene mine, til og med fjorårets. Det var pinlig å se på dem – de stygge hårsveisene, reguleringsårene, kvisene som jeg endelig var blitt kvitt. Jeg måtte prøve å få Charlie til å henge dem et annet sted, i hvert fall så lenge jeg bodde her.

Det var umulig å være i dette huset uten å skjønne at Charlie aldri hadde kommet over moren min. Det var en litt ekkel følelse.

Jeg hadde ikke lyst til å komme for tidlig på skolen, men jeg orket ikke å bli værende i huset lenger. Jeg tok på meg jakka – som føltes som en vernedress – og gikk ut i regnet.

Fortsatt regnet det så lite at jeg ikke ble gjennombløt med det samme. Jeg strakte meg etter husnøkkelen, som alltid lå gjemt under takskjegget, og låste etter meg. Den plaskende lyden fra de nye, vanntette støvlene var irriterende. Jeg savnet den vanlige knasingen av singel når jeg gikk.

Inni bilen var det godt og tørt. Bonnie eller Charlie måtte ha vasket den, selv om de gulbrune, stoppede setene fortsatt luktet svakt av tobakk, bensin og peppermynte. Til min lettelse startet motoren med det samme, men det var med et brak, og buldringen fortsatte på tomgang. Ja, ja, en så gammel bil kunne jo ikke være fullkommen. Den eldgamle radioen virket, en bonus jeg ikke hadde forventet.

Å finne skolen var ikke vanskelig, selv om jeg aldri hadde vært der før. Den lå ved hovedveien, som alt annet her på stedet. Det var ikke lett å se at dette var en skole. Bare skiltet, som fortalte at dette var Forks High School, fikk meg til å stoppe. Det så ut som en samling like bygninger av rødbrun murstein. De var omgitt av så mange trær og busker at jeg først ikke kunne se hvor stor skolen var. Hvor var fornemmelsen av en institusjon, tenkte jeg nostalgisk. Hvor var nettinggjerdene, metalldetektorene?

Jeg parkerte foran den første bygningen. Over døren hang et skilt hvor det sto KONTOR. Ingen andre hadde parkert der, så det var sikkert forbudt, men jeg bestemte meg for å spørre etter veien i stedet for å kjøre rundt som en idiot i regnet. Inne var det godt

opplyst, og varmere enn jeg hadde trodd. Kontorlokalet var lite. En del av rommet var møblert som venterom med polstrede klappstoler og et oransjemønstret billigteppe. Rundt på veggene hang det beskjeder og diplomer og en stor klokke med høy tikkelyd. Overalt sto det planter i store plastpotter, som om det ikke var nok grønt ute. Rommet var delt i to av en lang skranke med kurver fulle av papir på rad og rekke, og på fronten var det klistret opp fargerike flygeblader. Bak skranken sto det tre skrivebord, og bak ett av dem satt en rund, skallet mann med briller. Han hadde på seg T-skjorte, og umiddelbart følte jeg at jeg hadde tatt på meg for mye klær.

Den skallede mannen kikket opp. «Hva kan jeg hjelpe deg med?»

«Jeg er Beau Swan», svarte jeg, og så at det gikk et lys opp for ham. Jeg var ventet, og det var ingen tvil om at jeg allerede var gjenstand for sladder. Sønnen til politimesterens lettsindige ekskone hadde endelig kommet hjem.

«Selvfølgelig», sa han. Han lette gjennom en ustø bunke dokumenter på skrivebordet til han fant det han lette etter. «Jeg har timeplanen din her, Beaufort, og et kart over skolen.» Han tok med seg noen ark bort til skranken for å oppdatere meg.

«Øh ... kall meg Beau, er du snill.»

«Den er grei, Beau.»

Så gikk han gjennom timeplanen og streket opp den raskeste veien til de ulike klasserommene på kartet. Til slutt ga han meg et papir som hver enkelt lærer skulle undertegne, og som jeg skulle ta med tilbake på slutten av dagen. Så smilte han til meg og sa det samme som Charlie – at han håpet at jeg ville trives i Forks. Jeg gjengjeldte smilet så overbevisende jeg kunne.

Da jeg gikk tilbake til bilen, hadde det begynt å komme flere elever. Jeg kjørte rundt skolen og fulgte etter køen av biler. Heldigvis så de fleste ut til å være av eldre årgang, sann som min, og ikke prangende på noen måte. Jeg kom fra et av de få områdene i Paradise Valley der folk hadde lav inntekt, men på parkeringsplassen til elevene der var det ikke uvanlig å se en ny Mercedes eller Porsche. Den fineste bilen her var en ny, sølvfarget Volvo, og den skilte seg ut. Likevel slo jeg av motoren med en gang jeg hadde parkert, så det øredøvende bråket ikke skulle tiltrekke seg oppmerksomhet.

Jeg ble sittende i bilen og prøve å pugge kartet, sånn at jeg skulle slippe å gå og nistirre på det hele dagen. Jeg la alt i sekken, slengte den over skulderen og trakk pusten dypt. Dette klarer jeg, løy jeg til meg selv. Det sto jo ikke om livet – det var bare skole. Ingen kom til å bite meg. Til slutt slapp jeg ut pusten og gikk ut av bilen.

Jeg trakk hetten godt ned i pannen og gikk mot gangveien, som nå var full av ungdommer. Lettet oppdaget jeg at den enkle, svarte jakken min ikke skilte seg ut, men det var ikke stort jeg kunne gjøre med høyden. Jeg lutet skuldrene og så ned.

Idet jeg rundet kafeteriabygningen, var det lett å få øye på bygning nummer tre. På et hvitt felt på det østre hjørnet lyste tallet «3» stort og svart. Jeg fulgte etter to regnfrakker inn i klasserommet.

Rommet var lite. De to foran meg stanset for å henge opp regnfrakkene på en knaggrekke, og jeg gjorde det samme. Det var to jenter. Den ene var platinablond med porselensfarget hud, den andre var også blek, med lysebrunt hår. Huden min ville i det minste ikke skille seg ut her.

Jeg gikk bort og ga papiret til læreren, en tynnhåret, spedbygd dame bak et skrivebord med en navneplate hvor det sto Ms. Mason. Hun glodde på meg da hun så navnet mitt – ikke akkurat noen oppmuntrende reaksjon – og selvfølgelig ble jeg tomatrød i ansiktet. Heldigvis sendte hun meg til en tom pult bakerst i rommet, uten å presentere meg for klassen. Jeg prøvde å plassere den hengslete kroppen så umerkelig jeg kunne ved pulten.

Det var vanskeligere for de nye klassekameratene mine å glane når jeg satt bakerst, men på en eller annen måte klarte de det likevel. Jeg holdt blikket festet på pensumlista som læreren hadde gitt meg. Den var temmelig elementær: Brontë, Shakespeare, Chaucer, Faulkner. Jeg hadde lest alt sammen før. Det var betryggende ... og kjedelig. Jeg lurte på om mamma ville sende meg mappen med gamle stiler, eller om hun ville mene at det var å jukse. I tankene fant jeg gode argumenter å slå i bordet med, mens læreren durte i vei.

Da klokken ringte, en nasal summende lyd, lente en mager jente med uren hud og ekstremt fett hår seg over midtgangen for å snakke med meg.

«Du er Beaufort Swan, ikke sant?» Hun så ut som den overdrevent hjelpsomme sjakklubbtypen.

«Beau», rettet jeg. Alle innenfor en radius på tre pulter snudde seg for å se på meg.

«Hva har du i neste time?» spurte hun.

Jeg måtte se etter i sekken. «Hmm, samfunnsfag med Jefferson, i bygning seks.»

Uansett hvor jeg så, møtte jeg nysgjerrige blikk.

«Jeg skal til bygning fire. Jeg kan vise deg veien ...» Som jeg trodde, overdrevent hjelpsom. «Jeg heter Erica», tilføyde hun.

Jeg presset frem et smil. «Takk.»

Vi hentet jakkene og gikk ut i regnet, som nå hadde tiltatt i styrke. Jeg kunne ha sverget på at flere av de bak oss gikk nær nok til å kunne tjuvlytte. Jeg håpet jeg ikke var i ferd med å bli paranoid.

«Dette er vel temmelig annerledes enn Phoenix, ikke sant?» spurte hun.

«Veldig.»

«Det regner vel ikke noe særlig der, hva?»

«Tre–fire ganger i året.»

«Oi, hvordan er det?» spurte hun.

«Solrikt», svarte jeg.

«Du ser ikke spesielt brun ut.»

«Moren min er halvt albino.»

Urolig gransket hun ansiktet mitt, og jeg kvalte et sukk. Det virket som om skyer og sans for humor ikke gikk sammen. Et par måneder her, og jeg kom til å glemme hvordan man var sarkastisk.

Vi gikk rundt kafeteriaen til bygningene på sørsiden ved siden av gymsalen. Erica fulgte meg helt til døren, selv om den var godt merket.

«Lykke til», sa hun idet jeg la hånden på dørhåndtaket. «Kanskje vi har noen andre timer sammen også.» Hun hørtes håpefull ut.

Jeg smilte til henne – på en måte som jeg håpet ikke var altfor oppmuntrende – og gikk inn.

Resten av morgenen fortsatte stort sett på samme måten. Matte-læreren, Ms. Varner, som jeg uansett ville ha mislikt uansett på

grunn av det faget hun underviste i, var den eneste som fikk meg til å stå foran klassen og presentere meg. Jeg stammet, rødmet og snublet i mine egne føtter på vei tilbake til pulten.

Etter de to første timene begynte jeg å gjenkjenne flere av ansiktene i klassene. Det var alltid noen som var modigere enn de andre, og som presenterte seg og spurte meg hva jeg syntes om Forks. Jeg prøvde å være diplomatisk, men for det meste kom jeg med noen skikkelige løgner. Kartet hadde jeg i hvert fall ikke bruk for.

I hver eneste klasse kalte læreren meg for Beaufort i starten, og selv om jeg rettet på dem umiddelbart, var det deprimerende. Jeg hadde brukt årevis på å riste av meg navnet – *tusen takk*, bestefar, for at du døde bare noen måneder før jeg ble født, slik at mamma følte seg forpliktet til å kalle meg opp etter deg. Hjemme var det ingen som husket at Beau bare var et klengenavn. Nå måtte jeg begynne helt forfra igjen.

Det var den samme gutten som satt ved siden av meg både i matte- og spansktimen, og han gikk sammen med meg til kafeteriaen i lunsjpausen. Han var lav og nådde meg ikke engang til skuldrene, men det uregjerlige, mørke, krøllete håret hans gjorde opp for noe av høydeforskjellen. Jeg kunne ikke huske hva han het, så jeg smilte og nikket mens han skravlet i vei om lærere og fag. Jeg prøvde ikke engang å henge med.

Vi satte oss på enden av et fullt bord. Mange av de som satt der, var venner av ham, og han presenterte meg for dem, så det var ingenting å si på høfligheten. Jeg glemte alle navnene med det samme. Det virket som de syntes det var kult at han hadde invitert meg. Jenta fra engelsktimen, Erica, vinket til meg fra den andre siden av rommet, og alle lo. Javel, så var jeg allerede gjenstand for latter. Det var ny rekord, tror jeg. Men det virket ikke som om det var noe vondt i det.

Det var da, mens jeg prøvde å konversere med sju nysgjerrige, fremmede ungdommer, at jeg så dem for første gang.

De satt i hjørnet av kafeteriaen, lengst bort fra meg i det avlange rommet. Det var fem stykker. De snakket ikke, og de spiste ikke, selv om alle hadde et brett med urørt mat foran seg. Til forskjell fra de andre elevene satt de ikke og glodde på meg, så jeg kunne trygt

granske dem. Likevel var det ikke disse tingene som fanget min interesse.

De lignet ikke på hverandre.

Det var tre jenter. En av dem var superhøy, det kunne jeg se selv om hun satt – hun var kanskje like høy som meg, og beina hennes tok liksom aldri slutt. Hun så ut som om hun kanskje var kaptein på volleyballaget, og det var neppe gøy å komme i veien for en av hennes smasher. Hun hadde mørkt, krøllete hår som hun hadde satt opp i en rotete topp.

En annen hadde honningfarget, skulderlangt hår – hun var ikke like høy som brunetten, men likevel trolig høyere enn de aller fleste guttene ved bordet mitt. Det var noe intenst over henne, noe hardt. Det var litt pussig, men av en eller annen grunn fikk hun meg til å tenke på en skuespiller jeg hadde sett i en actionfilm forleden, en som meiet ned en haug med menn med machete. Jeg husket at jeg hadde tenkt at det var usannsynlig – at den dama aldri i livet kunne ha gått imot så mange skumle typer og vunnet. Men nå tenkte jeg at hvis det var *den* jenta som hadde spilt rollen, så kunne jeg ha kjøpt det.

Den siste av jentene var mindre – hårfargen hennes var et sted mellom rødt og brunt, men ikke riktig noen av delene. Det var på en måte litt metallisk, bronseaktig. Hun så yngre ut enn de andre to, som lett kunne ha passert for å gå på college.

De to guttene var rake motsetninger. Den høyeste – som definitivt var høyere enn meg, jeg ville gjettet på to meter elle mer – var åpenbart skolens idrettshelt. Og ballets konge. Og han som alltid fikk velge vekter først på helsestudioet. Det glatte, gylne håret hans var satt opp i en knute bak i nakken, men det var ingenting feminint ved det – på en eller annen måte gjorde det ham bare mandigere. Det var lett å se at han var altfor kul for denne skolen, eller for den saks skyld en hvilken som helst annen skole.

Den andre gutten var lavere, tynn og senete, og det mørke håret var så kort at det nesten bare var som en skygge over hodet hans.

De var fullstendig forskjellige, men samtidig var de helt like. Alle sammen var kritthvite i huden, de blekeste av alle elevene i denne byen. Blekere enn meg, albinoen. Alle hadde veldig mørke øyne – fra

der jeg satt, så de nesten svarte ut – til tross for forskjellen i hårfarge. De hadde også mørke skygger under øynene – lillafargede, som blåmerker. Det så nesten ut som om alle sammen kom rett fra en våkenatt, eller hadde brukket nesa for ikke lenge siden. Bortsett fra at nesene, i likhet med resten av ansiktene, var rette og skarpskårne.

Men det var ikke derfor jeg ikke kunne trekke til meg blikket.

Jeg stirret fordi ansiktene deres, som var så forskjellige og samtidig så like, var helt umenneskelig vakre. Både guttene og jentene var så vakre. De hadde ansikter som man aldri så i virkeligheten – bare på fotoshoppede bilder i moteblader og på reklameplakater. Eller på museum – på malerier av engler utført av en gammel mester. Det var vanskelig å fatte at de var ekte.

Jeg fastslo at den aller vakreste var den spinkle jenta med bronsefarget hår, skjønt jeg tippet at den kvinnelige delen av elevmassen ville ha stemt på filmstjernefyren med blondt hår. Men da ville de ta feil. Jeg mener – alle var utrolig nydelige, men jenta var noe mer enn bare vakker. Hun var helt perfekt. Det var en urovekkende form for fullkommenhet. Det knyttet seg i magen på meg.

Alle så bort. Bort fra hverandre, bort fra de andre elevene, bort fra alt og ingenting, så det ut til. De minnet meg om modeller – de utviste en kunstnerisk kjedsomhet. Mens jeg stirret, reiste den spinkle skinhead-fyren seg, tok med seg brettet med en uåpnet brusflaske og et urørt eple og forlot bordet med raske, elegante skritt som passet på en catwalk. Jeg stirret forbløffet på den smidige gangen som kunne ha tilhørt en danser, helt til han satte fra seg brettet og forsvant ut bakdøren, raskere enn jeg ville ha trodd var mulig. Jeg snudde raskt blikket til de andre, som satt helt uforandret.

«Hvem er *de*?» spurte jeg gutten fra spanskklassen, som jeg hadde glemt hva het.

Idet han kikket opp for å se hvem jeg mente – selv om han sikkert skjønte det allerede av tonen min – stirret hun plutselig på ham. Hun så på sidemannen min i brøkdelen av et sekund før det mørke blikket gled over på meg. Mandelformede øyne, lange øyevipper.

Raskt så hun bort igjen, raskere enn jeg klarte, skjønt jeg senket blikket med det samme hun så vår vei. Jeg kunne allerede kjenne at

jeg begynte å rødme. I det korte sekundet hun så på ham, var det ingen interesse å spore i ansiktet hennes – det var som om han hadde ropt navnet hennes, og at hun ufrivillig hadde sett opp, men allerede bestemt seg for ikke å svare.

Sidemannen min lo litt og så ubekvem ut, han så ned i bordet akkurat som meg.

«Det er Cullen- og Hale-søsknene», hvisket han. «Edith og Eleanor Cullen, Jessamine og Royal Hale. Han som gikk, var Archie Cullen. De bor alle sammen hos doktor Cullen og mannen hennes.»

Jeg skottet bort på den perfekte jenta, som satt og så ned i brettet og plukket en bagel i småbiter med lange, bleke fingre. Munnen beveget seg raskt, de fyldige leppene åpnet seg bare så vidt. De andre tre så fortsatt en annen vei, og likevel hadde jeg en følelse av at hun snakket lavt med dem.

Merkelige navn. Gammeldagse navn. Sånne navn som besteforeldre hadde. Men kanskje det var på moten her – småbynavn? Men så husket jeg plutselig på at sidemannen min het Jeremy – det var et helt vanlig navn. Det var to som het Jeremy i historieklassen min hjemme.

«De ser ... veldig bra ut.» Litt av en underdrivelse.

«Ja!» samtykket Jeremy og lo igjen. «Men de er *sammen* – Royal og Eleanor, Archie og Jessamine. Og de *bor* sammen.» Han humret og lot øyenbrynene danse.

Jeg vet ikke hvorfor, men reaksjonen min fikk meg til å ville forsvare dem. Kanskje fordi han hørtes så dømmende ut. Men hva kunne jeg si? Jeg visste ingenting om dem.

«Hvem av dem heter Cullen?» spurte jeg, for å skifte tone, men ikke tema. «De ser ikke ut til å være i slekt ... eller, på en måte ...»

«Nei, de er ikke det. Doktor Cullen er veldig ung. Tidlig i trettiårene. De er adoptert, alle sammen. De to som heter Hale, *er* bror og søster, tvillinger – de to lyse – og de er fosterbarn.»

«De ser litt gamle ut til å være fosterbarn.»

«Ja, de har blitt det nå. Jessamine og Royal er atten, men de har bodd sammen med Mr. Cullen siden de var åtte. Han er onkelen deres eller noe sånt.»

«Det er jo ganske fantastisk, da – at de tar seg av alle de barna, når de er så unge selv og sånn.»

«Ja, det er vel det», innrømmet Jeremy motvillig, og jeg fikk inntrykk av at han av en eller annen grunn ikke likte legen og mannen hennes. Ut fra blikkene han sendte de adopterte barna deres, antok jeg at det skyldtes sjalusi. «Men jeg tror at Mrs. Cullen ikke kan få barn», tilføyde han, som om de ble mindre snille av den grunn.

Under hele denne samtalen gled blikket mitt igjen og igjen mot bordet der den merkelige familien satt. De fortsatte å se i veggen uten å spise.

«Har de alltid bodd i Forks?» spurte jeg. Det var jo rart jeg ikke hadde lagt merke til dem i en av sommerferiene.

«Nei. De flyttet hit for bare to år siden, fra et eller annet sted i Alaska.»

Jeg kjente en bølge av medlidenhet, og lettelse. Medlidenhet fordi de, til tross for sitt vakre utseende, var outsiders og tydeligvis ikke akseptert. Lettelse over at jeg ikke var den eneste nykommeren, og langt fra den mest interessante.

Jeg ble sittende og granske dem, og plutselig møtte en av de to fra Cullen-familien blikket mitt – det var den perfekte jenta. Denne gangen var det tydelig nysgjerrighet i øynene hennes. Jeg så raskt bort, men jeg rakk å se at blikket hennes så ut til å inneholde en slags uoppfylt forventning.

«Hvem er hun med det rødbrune håret?» spurte jeg. Jeg prøvde å kaste et tilfeldig blick mot henne, som om jeg bare undersøkte kafeteriaen. Fortsatt stirret hun på meg, men hun glante ikke, sånn som de andre elevene hadde gjort før på dagen – hun hadde et lett frustrert uttrykk som jeg ikke forsto. Jeg så ned igjen.

«Det er Edith. Hun er utrolig pen, men ikke kast bort tiden din på henne. Hun går aldri ut med gutter. Ingen av guttene her er visst bra nok for henne», sa Jeremy surt og snøftet. Jeg lurte på hvor mange ganger hun hadde avvist ham.

Jeg knep munnen sammen for å skjule smilet. Så kikket jeg på henne igjen. Edith. Hun hadde snudd ansiktet bort, men på formen på kinnet hennes så det ut som om hun kanskje smilte, hun også.

Noen minutter senere gikk alle fire fra bordet sammen. De var

utrolig grasiøse – også den gylne idrettshelten. Det var rart å se dem bevege seg sammen. Edith så ikke på meg igjen.

Jeg ble sittende ved bordet lenger enn jeg hadde gjort om jeg ikke hadde sittet sammen med Jeremy og vennene hans. Siden det var første dagen, var jeg redd for å komme for sent til timen. Et av de nye bekjentskapene, som hensynsfullt minnet meg på at han het Allen, skulle ha biologi sammen med meg. Vi gikk tause til timen sammen. Han var også sjenert.

Da vi kom inn i klasserommet, gikk Allen bort og satte seg ved et arbeidsbord med svart plate, lik de jeg var vant til. Han hadde allerede en makker. Faktisk var alle bordene opptatt unntatt ett. Ved siden av midtgangen gjenkjente jeg Edith Cullen på grunn av det uvanlige, metalliske håret. Hun satt ved den eneste ledige plassen.

Hjertet mitt begynte å slå litt fortere enn vanlig.

Jeg så stjalent på henne da jeg gikk langs raden for å presentere meg for læreren og få henne til å få skrive navnet sitt på papiret mitt. Idet jeg passerte henne, stivnet hun plutselig i stolen. Hun så brått på meg med et underlig ansiktsuttrykk – det var fiendtlig, nesten rasende. Sjokkert skyndte jeg meg å se bort, og rødmet igjen. Jeg snublet i en bok på veien og måtte støtte meg til kanten på et bord. Jenta som satt der, fniste.

Jeg hadde hatt rett når det gjaldt øynene. De var svarte – kullsvarte.

Mrs. Banner skrev navnet sitt på papiret og ga meg en bok. Ikke noe presentasjonstall, og det fulle navnet mitt ble heller ikke nevnt. Vi kom nok til å komme godt overens. Selvfølgelig hadde hun ikke annet valg enn å sende meg ned til den ledige plassen midt i rommet. Med senket blick gikk jeg for å sette meg ved siden av *henne*, forvirret og keitete. Jeg lurte på hva jeg kunne ha gjort for å fortjene det fiendtlige blikket hun hadde sendt meg.

Jeg la boken på bordet og satte meg uten å se opp, men i øyekroken så jeg at holdningen hennes forandret seg. Hun bøyde seg vekk fra meg og satte seg helt ytterst på stolen med ansiktet vendt bort, som om jeg luktet vondt. Umerkelig snuste jeg på meg selv. Skjorten min luktet vaskemiddel. Hvordan kunne det være galt? Jeg skubbet

stolen min litt bort fra henne for å gi henne så mye plass som mulig, og så prøvde jeg å følge med på det læreren sa.

Uheldigvis var emnet cellularanatomi, som jeg hadde hatt før. Men jeg noterte grundig likevel, fortsatt med senket blikk.

Men av og til måtte jeg bare gløtte bort på den merkelige jenta ved siden av meg. Gjennom hele timen satt hun stiv på kanten av stolen, så langt unna meg som mulig. Jeg så at hun knyttet venstrehånden så hardt at senene bulet ut under den bleke huden. Ikke engang der slappet hun av. Hun hadde brettet opp de hvite genserermene til albueene, og underarmene var overraskende harde og muskuløse under den lyse huden. Jeg kunne ikke unngå å legge merke til hvor perfekt huden hennes var. Ikke en fregne, ikke et arr.

Denne timen virket mye lenger enn de andre. Var det fordi dagen snart var over, eller fordi jeg ventet på at hun skulle slappe av. Hun gjorde ikke det. Hun fortsatte å sitte så urørlig at det kunne se ut som om hun ikke pustet. Hva var det med henne? Var dette hennes vanlige oppførsel? Kanskje jeg hadde tatt feil ved lunsjen, kanskje ikke Jeremy var så bitter og såret som jeg hadde trodd.

Det kunne ikke ha noe med meg å gjøre. For henne kunne jeg jo være hvem som helst.

Mrs. Banner leverte tilbake noen lekseprøver da timen nesten var over. Hun ga meg en av dem for at jeg skulle gi den til jenta ved siden av meg. Jeg kastet et blikk på navnet øverst på arket – på ren automatikk, jeg lover ... og jeg hadde stavet navnet hennes feil i hodet mitt hele tiden. Det var Edythe, ikke Edith. Jeg hadde aldri før sett den stavemåten, men det passet henne bedre.

Jeg kikket på henne idet jeg sendte arket til henne, og angret umiddelbart. Hun så opp på meg igjen – de svarte, smale øynene hennes var fulle av avsky. Jeg krympet meg litt og trakk meg unna hatet som strålte ut av henne, og kom plutselig til å tenke på uttrykket *hvis blikk kunne drepe*.

I samme øyeblikk ringte det ut, og jeg skvatt til. Edythe Cullen hadde allerede reist seg. Hun beveget seg som en danser – hver eneste perfekte linje i den slanke kroppen hennes beveget seg i harmoni med de andre. Hun vendte ryggen til meg og forsvant ut av døren før noen andre hadde rukket å reise seg.

Jeg ble sittende som stivnet og stirre tomt etter henne. Hun var så slem. Sakte samlet jeg sakene mine mens jeg prøvde å skyve bort forvirringen og skyldfølelsen. Hvorfor skulle jeg ha skyldfølelse? Jeg hadde ikke gjort noe galt. Hvordan kunne jeg det? Jeg hadde jo ikke møtt henne før engang.

«Er ikke du Beaufort Swan?» sa en jentestemme.

Jeg kikket opp og så inn i det smilende ansiktet til en søt jente med barnlige trekk og lyst hår som omhyggelig var glattet med rettetang. Hun syntes tydeligvis ikke at jeg luktet vondt.

«Beau», rettet jeg og smilte.

«Jeg heter McKayla.»

«Hei, McKayla.»

«Trenger du hjelp til å finne frem til neste time?»

«Jeg skal faktisk ha gym, så dit finner jeg nok frem.»

«Det skal jeg også.» Hun hørtas gledelig overrasket ut, selv om det egentlig ikke var et så merkelig sammentreff på en så liten skole.

Vi gikk sammen til timen. Hun var av den pratsomme sorten og tok seg av mesteparten av samtalen. Det gjorde det lett for meg. Hun hadde bodd i California til hun var ti år, så hun skjønte hvordan jeg følte det når det gjaldt solen. Det viste seg at vi hadde engelsk sammen også. Hun var den hyggeligste jeg hadde møtt den dagen.

Men idet vi gikk inn til gymtimen, spurte hun: «Stakk du Edythe Cullen med blyanten eller noe? Jeg har aldri sett henne oppføre seg sånn før.»

Jeg krympet meg. Jeg var altså ikke den eneste som hadde lagt merke til det. Og Edythe Cullen oppførte seg tydeligvis *ikke* sånn til vanlig. Jeg bestemte meg for å spille dum.

«Var det den jenta jeg satt ved siden av i biologitimen?»

«Ja», svarte hun. «Det så jo ut som om hun hadde vondt, eller noe.»

«Jeg vet ikke», sa jeg. «Jeg snakket ikke med henne.»

«Hun er en raring.» McKayla ble hengende ved meg i stedet for å fortsette inn i garderoben. «Hvis det var jeg som hadde vært så heldig å få sitte ved siden av deg, så ville jeg i hvert fall ha snakket til deg.»

Jeg smilte til henne før jeg gikk inn døren til guttegarderoben.

Hun var hyggelig, og hun likte meg, tydeligvis. Men det var ikke nok til å dempe den irritasjonen jeg følte.

Gym lærer Clapp ga meg en drakt, men jeg slapp å skifte den første timen. I Phoenix var kroppssøving obligatorisk bare de første to årene. Her måtte vi ha det i alle fire. For meg var Forks helvete på jord, bokstavelig talt.

Jeg satt og så på fire volleyballkamper som foregikk samtidig. Jeg husket hvor mange skader jeg hadde fått – og forårsaket – når jeg spilte volleyball, og ble helt uvel.

Endelig ringte det ut etter siste time. Sakte gikk jeg til kontoret for å levere skjemaet. Regnskyene hadde drevet vekk, men det var sterk vind, og det var blitt mye kaldere. Jeg trakk opp glidelåsen og puttet den ledige hånden i lommen.

Da jeg gikk gjennom døren til det varme kontoret, var jeg på nippet til å snu og gå ut igjen.

Edythe Cullen sto ved skranken foran meg. Det var umulig å ikke kjenne igjen det uregjerlige, bronsefargede håret. Det virket ikke som hun hørte at jeg kom. Jeg stilte meg opp mot veggen og ventet på at den skallede resepsjonisten skulle bli ledig.

Hun sto og diskuterte med ham, med lav, fløyelsaktig stemme. Jeg oppfattet raskt hva ærendet hennes var. Hun ville bytte biologi-time fra sjetten til en annen tid – en hvilken som helst annen tid.

Dette *kunne* da ikke dreie seg om meg. Det måtte være noe annet, noe som hadde hendt før jeg gikk inn i biologirommet. Det sinte uttrykket i ansiktet hennes måtte ha skyldtes noe helt annet. Denne fremmede jenta kunne da umulig ha fått en så plutselig, intens motvilje mot meg. Så interessant var jeg bare ikke.

Døren åpnet seg igjen, og den kalde vinden feide gjennom rommet. Papirene på skranken blafret, og håret flagret rundt ansiktet mitt. Jenta som kom inn, gikk rett bort til nettingkurven på skranken, la et ark der og forsvant igjen. Men ryggen til Edythe Cullen stivnet, og hun snudde seg langsomt og vendte det mørke blikket mot meg – ansiktet hennes var absurd vakkert, feilfritt og umenneskelig – og øynene var gjennomtrengende og hatefulle. Et kort øyeblikk kjente jeg et blaff av ekte *frykt*, som fikk håret til å reise seg på armene mine. Blikket var der bare et sekund, men det gjorde meg mer

frossen enn den iskalde vinden. Hun snudde seg mot resepsjonisten igjen.

«Ikke tenk mer på det», sa hun raskt, med en stemme som var myk som silke. «Jeg skjønner at det er umulig. Mange takk for hjelpen.» Så snudde hun på hælen uten å se på meg og forsvant ut.

Jeg gikk stivt frem til skranken og ga ham arket med underskriftene. For en gangs skyld så jeg vel hvit ut i ansiktet, og ikke rød.

«Hvordan gikk den første dagen din?» spurte han.

«Fint», løy jeg med svak stemme. Han så ikke overbevist ut.

Da jeg kom frem til bilen, var den nesten den siste som sto igjen på parkeringsplassen. Den var som en trygg havn, det nærmeste jeg kunne kalle hjemme i dette våte, grønne hullet. Jeg ble sittende en stund og stirre tomt ut av frontruten. Men snart var jeg så kald at jeg trengte varmeapparatet, så jeg vred om nøkkelen, og motoren startet med et brøl. Jeg kjørte tilbake til Charlies hus og prøvde å ikke tenke på noe.